

skatningregel skal komme til Anvendelse, maa afgøres efter, hvor den, fra hvem de afgiftspligtige Midler hidrøre, havde Hjemsted paa Tidspunktet for Afgiftspligtens Indtræden (§ 9, sidste Stykke), følger af selve Grundlaget for Afgiftspligten.

Til § 10.

De i denne Paragraf indeholdte Regler angaaende Tidspunktet for Afgiftspligtens Indtræden ere dels en Gentagelse af de nu gældende Regler, dels en analogisk Anvendelse af disse paa de hidtil ikke beskattede Erhvervelser, der i §§ 4 og 5 indtages under Afgiftspligten. Ved disses nærmere Gennemførelse særlig med Hensyn til de i § 4 litra e og § 5 litra b til d nævnte Tilfælde har man ladet sig lede af den Betragtning, at da Grunden til, at de paagældende Erhvervelser inddrages under Afgiftspligten, tildels er den, at de kunne ses under Synspunktet af anteciperet Arv, synes det naturlige Tidspunkt for Afgiftspligtens Indtræden ligesom ved anden Arv at være Arveladerens eller Giverens Død, ligesom man heller ikke uden at ty til uforholdsmæssig bebyrdende Kontrol- og Straffebestemmelser vilde kunne gennemføre Afgiftens Erlæggelse paa et tidligere Tidspunkt.

Til § 11.

Adgang til afdragsvis Erlæggelse af Arveafgiften maa formentlig indrømmes i saadanne Tilfælde, hvor det til Afgiftens Berigtigelse fornødne Beløb ikke kan tages af de arvede Midler eller tilvejebringes ved Behæftelse af disse, idet det jo ikke altid kan paaregnes, at den afgiftspligtige har andre Midler til Raadighed, hvoraf Afgiften kan udredes.

Den nugældende Ret indeholder kun en enkelt Bestemmelse af denne Art, nemlig Fd. af 12. September 1792 § 7 b, der aabner Adgang til afdragsvis Berigtigelse af Arveafgiften af Lehn, Stamhuse og Fideikommisser; men den Omstændighed, at det her foreliggende Forslag under Afgiftspligten inddrager forskellige Arter af Brugs- og Indtægtsnydelser, som hidtil ikke have været beskattede, medfører, at Adgangen til afdragsvis Erlæggelse af Afgiften maa gives et noget videre Omfang. Da en saadan afdragsvis Berigtigelse imidlertid ikke blot medfører forøget Ulejlighed for de Myndigheder, der skulle modtage Afgiften eller kontrolere dens Erlæggelse, men ogsaa en vis Risiko for Statskassen, har man dog ikke anset det for hensigtsmæssigt at hjemle den

ved alle Arter af Brugs- eller Indtægtsnydelser, men, som det vil ses af Forslagets § 21, foretrukket som almindelig Regel at give Adgang til, at det til Afgiftens Berigtigelse fornødne Beløb tages af de Midler, hvorpaa Brugs- eller Indtægtsnydelser hviler, eller tilvejebringes ved Behæftelse af disse, medens Adgangen til afdragsvis Berigtigelse er indskrænket til de Tilfælde, hvor Anvendelsen af denne sidste Fremgangsmaade er umulig, eller hvor den dog, som navnlig i det under Nr. 3 nævnte Tilfælde, maatte anses for mindre forsvarlig.

Hvad de nærmere Regler for den omhandlede afdragsvis Afgiftserlæggelse angaar, har man under Hensyn til, at det efter det her foreliggende Forslag kan komme til at dreje sig om Afgifter af meget forskellig Størrelse, ikke ment at burde blive staaende ved den i Fd. af 12. September 1792 § 7 b fastsatte Periode af 5 Aar, men har sat Længden af det Tidsrum, hvorover Afgiftserlæggelsen tillades fordelt, i ligefremt Forhold til Afgiftens Størrelse, saaledes at Afgiften tillades berigtiget i et til dens Procenttal svarende Antal aarlige Afdrag.

Da den Forsikelse med Afgiftens endelige Berigtigelse, som en saadan afdragsvis Betaling medfører, imidlertid betyder et Tab for Statskassen, har man betinget Tilladelsen af, at det samlede Afgiftsbeløb paa Forhaand forhøjes med 2 pCt. for hvert af de Aar, over hvilke Berigtigelsen af Afgiften fordeles, hvilken Forhøjelse omtrent svarer til, om der beregnedes 4 pCt. aarlig Rente af det til enhver Tid skyldige Afdragsbeløb. Denne Regel vil vel tillige medføre, at Tilladelsen benyttes i noget mindre Omfang, end det ellers maatte paaregnes.

Til § 12.

Bestemmelserne i denne Paragrafs første Stykke svare i det væsentlige til § 6 i Fd. af 12. September 1792, og den med Hensyn til Brugs- og Indtægtsnydelser givne særlige Regel er kun en naturlig Følge af, at den, hvem de paagældende Midler tilfalde efter vedkommende Indtægtsnyders Død, i Almindelighed ikke kan betragtes som tagende Arv efter den afdøde Indtægtsnyder. Reglen er derfor heller ikke bragt til Anvendelse paa de i § 4 Litra. c ommeldte Indtægtsnydelser, der derimod ere sammenstillede med Fideikommiserhvervelser.

I Paragraffens andet Stykke gives Regler for det Tilfælde, at en Arving afaar ved Døden, efterat en afdragsvis Betaling af Arveafgiften er paabegyndt, men inden